

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8046/2542

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ นาง ประไพศรี สีสามาตรจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 185, ป.อ. มาตรา 67, ป.อ. มาตรา 289, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้โจทก์ไม่มีประจักษ์พยานรู้เห็นและคำรับสารภาพชั้นจับกุมและสอบสวนของจำเลยเป็นเพียงพยานบอกเล่าก็ตาม แต่ในข้อที่จำเลยให้การว่าอย่างไร ตลอดถึงการนำชี้ที่เกิดเหตุและการนำไปเอาผิดของกลางที่ใช้แทงผู้ตายนั้น เจ้าพนักงานตำรวจเป็นพยานรู้เห็นโดยตรง ปัญหาที่ว่าจำเลยกระทำผิดเพราะความจำเป็นเพราะอยู่ในที่บังคับหรือภายใต้อำนาจซึ่งไม่สามารถหลีกเลี่ยงหรือขัดขืนได้หรือไม่นั้น แม้จำเลยจะมีได้ยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้แต่เมื่อคดีมีเหตุที่จำเลยไม่ควรถูกต้องรับโทษหรือรับโทษน้อยลง ศาลฎีกามีอำนาจที่จะยกขึ้นวินิจฉัยได้เองตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 ประกอบมาตรา 215 และ 225 จำเลยและ บ. สามียู่ด้วยกันเพียงสองคนในบ้านพัก จำเลยเป็นหญิงซึ่งเป็นเพศที่อ่อนแอกว่าจึงอาจถูก บ. ข่มเหงเอาได้ตลอดเวลาทั้งจำเลย เป็นชู้กับผู้ตายซึ่งถือว่าเป็นเรื่องร้ายแรงที่ บ. อาจฆ่าจำเลยเสียได้จริง และไม่ปรากฏว่าจำเลยมีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ตาย เมื่อเจ้าพนักงานตำรวจ พาจำเลยมาถึงที่เกิดเหตุจำเลยร้องไห้และเล่าถึงเหตุที่ บ. บังคับให้นัด ผู้ตายมาพบเพื่อฆ่า หากไม่นัดจะฆ่าจำเลยและผู้ตายทั้งสองคนให้ฟัง ทั้งผู้ตายยอมทำตามตามที่จำเลยชักชวนโดยไม่ระแวงสงสัย ชี้ให้เห็นว่า จำเลยร่วมฆ่าผู้ตายเพราะตกอยู่ภายใต้อำนาจของ บ. ซึ่งไม่สามารถ หลีกเลี่ยงหรือขัดขืนได้ แต่การที่จำเลยถึงกับยอมร่วมมือกับ บ. ฆ่าผู้ตาย ถือได้ว่าได้กระทำไปเกินสมควรแก่เหตุหรือเกินกว่ากรณีแห่งความจำเป็น ซึ่งศาลจะลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นเพียงใด ก็ได้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 67(1), 69 แต่เมื่อผู้ตายเองก็มี ส่วนก่อเหตุอยู่ด้วยโดยมาติดพันจำเลยจนได้เสียเป็นชู้กันทั้งที่รู้อยู่ว่า จำเลยมีครอบครัวอยู่แล้ว จึงสมควรกำหนดโทษจำเลยให้เหมาะสมกับความผิด

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289, 83 ฆาตกรรม จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289(4), 83 ให้ประหารชีวิตจำเลย คำรับสารภาพของจำเลยในชั้นจับกุมและสอบสวนเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 52(1) คงจำคุกตลอดชีวิต ฆาตกรรม จำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนจำเลยฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงที่โจทก์จำเลยมีได้โต้แย้งกันฟังได้ยุติว่า ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง มีคนร้ายใช้อาวุธมีดแทงทำร้ายร่างกายผู้ตายถึงแก่ความตายตามรายงานการชันสูตรพลิกศพท้ายฟ้อง ปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยมีว่า จำเลยกระทำผิดตามฟ้องหรือไม่ โจทก์มีร้อยตำรวจเอกนิพนธ์ ปิ่นกระจาย นายดาบตำรวจนพรัตน์ แสงศิริผล และพันตำรวจโทชาติชาย สุขัคคานนท์ เป็นพยานเบิกความประกอบกันว่า เมื่อได้รับแจ้งจากนายสุนทร ผ่องกระโทกว่าพบศพผู้ตายใต้ต้นมะขามเทศริมคลองสองแถว จึงได้ไปทำการชันสูตรพลิกศพตรวจสถานที่เกิดเหตุและสืบหาตัวคนร้าย จากการ

สอบถามนางลำพูน ศรีละออ ภรรยาผู้ตายเข้าใจว่าสาเหตุฆ่ากันตายน่าจะมาจากเรื่องชู้สาว เนื่องจากผู้ตายลักลอบได้เสียกับจำเลย นายดาบตำรวจจนพรัตน์ได้ไปสอบถามที่บริษัทที่ผู้ตายและจำเลยทำงานอยู่ได้ความว่าผู้ตายลักลอบได้เสียกับจำเลยจริง โดยที่ต่างคนก็มีสามีภรรยา กันอยู่แล้วและปรากฏว่าจำเลยและสามีไม่มาทำงานตั้งแต่วันเกิดเหตุ ทั้งได้ย้ายออกจากบ้านเช่าที่เขต ตลาดกระบ้งไปแล้ว นายดาบตำรวจจนพรัตน์ และร้อยตำรวจเอกนิพนธ์ กับพวกจึงได้ติดตามจำเลย ไปที่อำเภอสองดาว จังหวัดสกลนคร พบแต่จำเลยคนเดียวส่วนนายบุญเพ็ง สุวรรณหาร สามีจำเลย ไม่พบ จึงได้เชิญตัวจำเลยมาที่สถานีตำรวจนครบาลอุดมสุข ขณะขับรถผ่านที่เกิดเหตุได้จอดรถ และพาจำเลยลงไปดู จำเลยร้องให้รับสารภาพว่าได้นัดหมายผู้ตายมาyingที่เกิดเหตุให้สามีจำเลยฆ่า ผู้ตายจริง เมื่อนำตัวจำเลยมาถึงสถานีตำรวจนครบาลอุดมสุขจึงได้ให้จำเลยเขียนคำรับสารภาพ ตามเอกสารหมายเลข จ.16 ขึ้นสอบสวนจำเลยคงยืนยันให้การรับสารภาพตามเอกสารหมายเลข จ.22 และพาไปชี้ที่เกิดเหตุและที่ทิ้งมีดที่ใช้แทงผู้ตาย พบมีดของกลางอยู่ในป่าห้วยารกห่างที่เกิดเหตุ ประมาณ 500 เมตร ฝ่ายจำเลยมีจำเลย นายคำ สีดามาตร บิดาจำเลยและนายหนู เดชอุทัย เป็น พยานเบิกความว่าวันเกิดเหตุจำเลยอยู่ที่บ้านที่จังหวัดสกลนคร เห็นว่า แม่โจทก์ไม่มีประจักษ์พยาน รู้เห็น คำรับสารภาพชั้นจับกุม และสอบสวนของจำเลยเป็นเพียงพยานบอกเล่าก็ตามแต่ในข้อที่ว่า จำเลยให้การว่าอย่างไร ตลอดถึงการนำชี้ที่เกิดเหตุและการนำไปเอามีดของกลางที่ใช้แทงผู้ตาย พยานโจทก์ดังกล่าวเป็นพยานรู้เห็นโดยตรง นอกจากนี้โจทก์ยังมีนางทองสุข ยงยุทธ ซึ่งมีบ้านอยู่ ใกล้ที่เกิดเหตุคนละฝั่งคลอง เป็นพยานแวดล้อมกรณีเบิกความว่า ในวันเวลาใกล้เคียงกับเวลา เกิดเหตุจำเลยมาให้พยานบิณฑวัดอยู่เกือบหนึ่งชั่วโมง ใกล้กับบ้านของพยานมีร้านขายก๋วยเตี๋ยว สอดคล้องกับคำรับสารภาพชั้นสอบสวนของจำเลยว่า ก่อนเกิดเหตุจำเลยให้นางทองสุขบิณฑวัด ส่วนผู้ตายไปกินก๋วยเตี๋ยวรออยู่ที่ร้านคำ ผลการตรวจภายในของสถาบันนิติเวชวิทยาตามรายงานการตรวจศพเอกสารหมายเลข จ.9 พบก๋วยเตี๋ยวเส้นเล็ก ผัก และเนื้อย่อยบางส่วนใน กระเพาะอาหารของผู้ตาย นอกจากนี้จากการตรวจสถานที่เกิดเหตุของพนักงานสอบสวนตาม บันทึกรายงานเอกสารหมายเลข จ.17 พบว่าบริเวณที่เกิดเหตุมีหญ้าขึ้นรกสูงประมาณ 1 เมตรเศษพบกอง เลือดเป็นบริเวณกว้าง ถัดจากกองเลือดไปทางทิศใต้มีร่องรอยการต่อสู้หลุมราบเป็นทาง พบ ร่องเท้าแตะ 1 คู่ และเลยเข้าไปอีกประมาณ 200 เมตร พบศพผู้ตายมีแผลถูกแทงที่หน้าท้องที่ สีข้างซ้าย ที่แผ่นหลังและที่คอ ที่ขาซ้ายและต้นขาซ้าย และที่แขนซ้าย มือซ้าย นิ้วก้อย และหลังมือ มีบาดแผล ผลการตรวจร่างกายของจำเลยตามรายงานเอกสารหมายเลข จ.10 พบแผลฉีกขาดที่เท้า ขวาด้านในระหว่างหัวแม่เท้า และตาตุ่มเป็นแผลเก่านานประมาณ 1-2 สัปดาห์ ชั้นจับกุมและ สอบสวนจำเลยให้การทั้งที่จำเลยเขียนเองและที่รับสารภาพต่อพนักงานสอบสวนว่า นายบุญเพ็ง ใช้มีดของกลางแทงผู้ตายที่หน้าท้อง ผู้ตายวิ่งหนี นายบุญเพ็งวิ่งไล่ตามไปติด ๆ และใช้มีดจ้วงแทง ที่หลังจนล้มลงแล้วกดปล้ำต่อสู้กัน ผู้ตายนั่งทับตัวนายบุญเพ็งและพยายามแย่งมีดนายบุญเพ็ง ร้องเรียกให้จำเลยช่วย จำเลยจึงเข้าไปทางด้านหลังใช้มือทั้งสองข้างกระชากเสื้อยืดของผู้ตายที่คอ จนผู้ตายหายใจไม่ออก นายบุญเพ็งใช้มีดแทงผู้ตายหลายครั้งจนผู้ตายเจ็บไป นายบุญเพ็งใช้มือ ทั้งสองข้างลากเท้าผู้ตายเข้าไปในป่าแล้วจำเลยและนายบุญเพ็งออกมาที่ถนนเรียกรถแท็กซี่ให้ไป ส่งที่ตลาดหมอนซิด เมื่อมาถึงถนนบางนา-ตราด นายบุญเพ็งให้รถแท็กซี่จอดบอกว่าปวดท้อง เมื่อ รถแท็กซี่ไปแล้ว นายบุญเพ็งได้วิ่งข้ามถนนเอามีดขว้างทิ้งเข้าไปในป่าหญ้าแล้วจำเลยกับนายบุญ เพ็งเรียกรถแท็กซี่คันใหม่ให้ไปส่งที่ตลาดหมอนซิดขึ้นรถโดยสารกลับจังหวัดสกลนคร รับกับร่องรอย ที่พบในที่เกิดเหตุทุกอย่าง ตลอดทั้งบาดแผลของผู้ตาย ของจำเลย และสถานที่ซึ่งพบมีดของกลาง

ยากที่พนักงานสอบสวนจะชี้นำหรือเรียบเรียงขึ้นเอง ทั้งไม่มีเหตุที่จะต้องกระทำเช่นนั้นเชื่อได้ว่า คำรับสารภาพชั้นจับกุมและสอบสวนของจำเลยเป็นความจริง ที่จำเลยนำสืบว่าเจ้าพนักงานตำรวจ เอากระดาษเปล่ามาให้เซ็นชื่อบอกว่าให้ทำตามที่เขาพูด เมื่อจำเลยจำเลยได้แล้วจะปล่อยตัว รวมทั้งพยานหลักฐานที่อยู่ของจำเลยไม่มีน้ำหนักให้รับฟังหักล้างพยานหลักฐานโจทก์ได้ ฟังได้ว่า จำเลยได้กระทำผิดจริงตามฟ้อง ฎีกาจำเลยในข้อนี้ฟังไม่ขึ้นปัญหาต่อไปว่า จำเลยกระทำผิดเพราะ ความจำเป็นเพราะอยู่ในที่บังคับหรือภายใต้อำนาจซึ่งไม่สามารถหลีกเลี่ยงหรือขัดขืนได้หรือไม่ แม้ จำเลยจะมีได้ยกขึ้นต่อสู้ในข้อนี้ แต่เมื่อคดีมีเหตุที่จำเลยไม่ควรต้องรับโทษหรือรับโทษน้อยลง ศาลฎีกามีอำนาจที่จะยกขึ้นวินิจฉัยได้เองตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 ประกอบมาตรา 215 และ 225 ปรากฏตามบันทึกคำรับสารภาพของจำเลยที่จำเลยเขียนเอง และที่ให้การต่อพนักงานสอบสวนตามเอกสารหมายเลข จ.16 และ จ.22สรุปได้ว่าเมื่อประมาณ 2 ปี มาแล้ว จำเลยกับสามีได้เดินทางจากจังหวัดสกลนครมาหางานทำและได้ทำงานที่โรงงานของบริษัท ไทยสแตนเลส สตีล จำกัด แต่อยู่คนละแผนกจำเลยทำงานอยู่แผนกเดียวกับผู้ตายซึ่งทำงานอยู่ ก่อนแล้ว ผู้ตายเข้ามาพยายามทำดีกับจำเลยและเอาใจทุกอย่างจนลืกลบได้เสียกันต่อมานายบุญ เพ็งสงสัยได้คาดคั้นเอาความจริงจากจำเลยด้วยความโกรธแค้นจนจำเลยต้องรับ หลังจากนั้นนาย บุญเพ็งมีอาการเจ็บขมื่นจนน่ากลัว จนถึงวันที่ 27 ธันวาคม 2539 นายบุญเพ็งพูดกับจำเลยว่าจะ ให้โอกาสจำเลยกลับตัวสักครั้งเนื่องจากสงสารลูกที่ยังเล็ก แต่ต้องทำตามทีนายบุญเพ็งสั่ง ถ้า ไม่เช่นนั้นนายบุญเพ็งจะฆ่าเสียทั้งสองคน ด้วยความกลัวเพราะรู้นิสัยดีว่านายบุญเพ็งเป็นคน พูดความจริงจำเลยจึงตอบตกลงว่าจะยอมทำตามทีนายบุญเพ็งสั่ง นายบุญเพ็งจึงบอกแผนให้ฟัง ว่าให้นัดผู้ตายไปยังที่เกิดเหตุ แต่ให้แกล้งไปเอายาเสียก่อนเพื่อรอให้มืดสักหน่อยจำเลยพยายาม พูดว่าไม่ต้องไปฆ่าเขาหรือกลับไปเริ่มต้นกันใหม่ที่สกลนครก็ได้ แต่นายบุญเพ็งไม่ยอม วันรุ่งขึ้น เมื่อจำเลยกลับมาจากซื้อกับข้าวพบนายบุญเพ็งกำลังเก็บเสื้อผ้าเฉพาะของนายบุญเพ็ง จำเลย พยายามขอร้องว่าอย่าทำเลยแต่นายบุญเพ็งไม่ยอม ก่อนออกจากบ้านนายบุญเพ็งกำชับจำเลยว่า ให้พาผู้ตายไปยังที่เกิดเหตุให้ได้ ไม่งั้นเตรียมตัวตายได้ จำเลยจึงไปหลอกชวนผู้ตายให้ไปร่วม หลับนอนกันอีกในวันรุ่งขึ้นและกลับมาบอกนายบุญเพ็งว่าได้มัดผู้ตายแล้วตามคำสั่ง และพยายาม ขอร้องให้นายบุญเพ็งเลิกคิดฆ่าผู้ตายอีก แต่นายบุญเพ็งไม่ยอม วันเกิดเหตุเมื่อจำเลยพาผู้ตาย มาถึงที่เกิดเหตุ จำเลยทำที่เข้าไปปัสสาวะในป่า พบนายบุญเพ็งยืนถือมีดปลายแหลมรออยู่ นาย บุญเพ็งถามว่ามานะหรือไม่ จำเลยบอกว่ามา รออยู่ข้างนอกนายบุญเพ็งว่าไปเรียกมันเข้ามา จำเลยจึงตะโกนบอกผู้ตายว่า ทำบุญเจหาให้ผู้ตายเข้ามาช่วยหาแล้วถูกนายบุญเพ็งฆ่าตาย เมื่อ ฟังว่าคำรับสารภาพของจำเลยในส่วนที่เป็นโทษแก่จำเลยเป็นความจริงก็ต้องฟังตลอดไปถึงว่าคำ ของจำเลยดังกล่าวข้างต้นเป็นความจริงด้วย จึงเป็นที่เห็นได้ว่าจำเลยถูกนายบุญเพ็งบังคับให้ จำต้องกระทำ เมื่อพิเคราะห์ถึงว่าจำเลยและนายบุญเพ็งอยู่ด้วยกันเพียงสองคนในบ้านพัก จำเลย เป็นหญิงซึ่งเป็นเพศที่อ่อนแอกว่าจึงอาจถูกนายบุญเพ็งข่มเหงเอาได้ตลอดเวลา ทั้งจำเลยเป็นชู้กับ ผู้ตายซึ่งถือว่าเป็นเรื่องร้ายแรงที่นายบุญเพ็งสามีอาจฆ่าจำเลยเสียได้จริง และไม่ปรากฏว่าจำเลยมี สาเหตุโกรธเคืองกับผู้ตาย จะเห็นได้ว่าเมื่อเจ้าพนักงานตำรวจพาจำเลยมาถึงที่เกิดเหตุจำเลย ร้องไห้และเล่าถึงเหตุที่ฆ่าผู้ตายให้ฟัง ทั้งผู้ตายยอมทำตามทีจำเลยชักชวนโดยไม่ระแวงสงสัย ชี้ให้เห็นว่าจำเลยร่วมฆ่าผู้ตายเพราะตกอยู่ภายใต้อำนาจของนายบุญเพ็งซึ่งไม่สามารถหลีกเลี่ยง หรือขัดขืนได้ แต่การที่จำเลยถึงกับยอมร่วมมือกับนายบุญเพ็งฆ่าผู้ตาย ถือได้ว่ากระทำไปเกิน สมควรแก่เหตุหรือเกินกว่ากรณีแห่งความจำเป็น ซึ่งศาลจะลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้

สำหรับความผิดนั้นเพียงใดก็ได้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 67(1),69 เมื่อพิเคราะห์ถึงว่า ผู้ตายมีส่วนก่อเหตุอยู่ด้วยโดยมาติดพันจำเลยจนได้เสียเป็นชู้กันทั้งที่รู้อยู่แล้วว่าจำเลยมีครอบครัว อยู่แล้ว จึงเห็นสมควรกำหนดโทษจำเลยให้เหมาะสมกับความผิด"พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลย มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289(4), 83 ประกอบมาตรา 67(1), 69 ให้วางโทษ จำคุก 20 ปี คำรับสารภาพของจำเลยชั้นจับกุมและสอบสวนเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มี เหตุบรรเทาโทษลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 หนึ่งในสาม คงจำคุก 13 ปี 4 เดือน นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

พล อนวัตรนิติการ · สายันต์ สุรสมภพ · วสันต์ สร้อยพิสุทธิ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/8046/2542>